

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 428

בס"ד ערש"ק פר' צו (שבת העולה) ו' ניסן תשע"ב

פנינים יקרים

צו את אהרן (ו', ב') פרש"י ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כים, וי"ל על פי דאיתא למה נקראים נכסים? שנכסין מזה ונגלין לזה, דעיקר חשיבות הממון הוא מפני שאינו בנמצא אצל כל אדם, ואלו שיש להם נכסים המובן שיש להם דברים הנכסין, על זה בא רש"י ללמד שעיקר קנינו של אדם הוא ביגיעה ועמלות בתורה ועבודה כאשר השגתה מכוסין ולא יודע ולא ירגיש כלל אם יש לו דבר מה, וכשהקב"ה מזכהו בעושר שהיא הבנת הנלמד הרי הוא בדומה לדברים הנכסין מזה ושנגלין לזה.

צו את אהרן (ו', ב') פרש"י ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כים, היינו שלכל האיברים יש כים לכסות את הדבר שבידו לבל יכשל. לדוגמא: יכול לאכול ויכול שלא לאכול, יכול ללכת ויכול גם שלא ללכת, אבל המחשבה הוא ללא כים כי אם בא לאדם מחשבה זרה אין לו עצה להמלט ממנו מלבד התקרבות בורא, וזהו שפרש"י דבמקום שיש חסרון כים, היינו קרבן העולה המרומזת על המחשבה שצריכה וריוות יתרה בעז"ה.

זאת תורת העולה (ו', ב') איתא במדרש אמר רבי אלכסנדר אדם המשתמש בכלים שבורים גנאי הוא לו אבל הקב"ה כלי תשמישו שבורים הם, שנאמר קרוב ה' לנשכרי לב וכן הוא אומר הרופא לשכורי לב, וכן אמר ישעיהו הנביא ואת דכא ושפל רוח, מכאן שכל עיקר הקרבן אינו אלא הכניעה לפניו יתברך. (נזרי יוסף) במקום קדוש תאכל כחצר אהל מועד (ו', י"ט) את קרבן החטאת והאשם נצטוו לאכול רק במקום קדוש לפנים מן הקלעים, ולעומת זאת קרבן תודה ושלמים מותרת לאכילה בכל הרואה והטעם כי ככל שאדם חומא יותר כך הוא נצרך להתפעלות של קדושה רבה יותר ולכך קרבנות חטא האדם אכילתן דייקא לפנים מן הקלעים.

קרב אל המזבח ועשה את חטאתך (ט', ו') עשה מלשון תקון, עצם זה שמתקרב אל המזבח מתוך השתוקקות לחזור בתשובה מאהבה כבר נעשו מהזדונות וזכויות לכך נאמר קרב אל המזבח כלומר קרב אל עבודת הקודש מתוך אהבה והתפעלות ועי"כ עשה את חטאתך תתקן את החטאים למפרע... (ציצים ופרחים) וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם (ט', כ"ב) בכל מקום שנאמר "את" בא לרבות, מה בא לרבות? יש לפרש שאת ידיו' כאלו אומר "עם" ידיו וה"ק וישא אהרן עם ידיו את לבו לברך את העם מקרב הלב.

בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד (ו', ג') כל אדם נדרש לעמוד בסטנדרטיות הנדרשת עבורו, הגדול כפי גדלו והקטן לפי קטנותו, וזהו "בקרובי" - אלו הקרובים אל ה' נדרשים לקדש שמו יתברך בהתנהגות המקודשת, אך פני כל "העם" שהם סטנדרטיות נמוכה די שיוכלו להתכבד בהם... (אך פרי תבואה) יין ושכר אל תשת (ו', ט') לכאורה יש לתמוה מדוע לא ישתה יין הלא נאמר ויין ישמח לבב אנוש ועבודת השי"ת צריכה כולה להיות בשמחה ובטוב לבב? אלא שבעבודת הקרבנות צריכים שהשמחה תהיה פנימית שזוכה לקיים מאה"כ פקודי ה' ישירים משמחי לב, אך לא מגורם חצוני. (הדרש והעיון) בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל, כל אחד צריך להשתדל בהתנהגותו שלא יהיה ח"ו המונע גאולת הכלל... (מכתבי החסידים)

ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית (שמות יב, ג) יש לרמוז זאת בפסוק ויקחו להם איש שה לבית אבות, איש היינו זה שמתגבר על יצרו, ומ"מ יהיה נחשב לשה שיהי' בהכנעה כמו אדם ובהמה שערומים בדעת ומשימים עצמם כבהמה, לבית אבות שצריכים לדעת שהכל הוא מהאבות הקדושים, אברהם יצחק ויעקב.

פסח כשר ויש מה

האשק שיחת הרא"ש ז"ל אצל שבי"ל פסח תשל"ו פאבא לזכר ס"א א.א.

- ו -

כל ענין זה שייך גם בהתקשרות אל הצדיק אמת. שבזמן שיש לנו תועלת והנאה ממנו עלינו לזכור ששכינתא בגלותא, ואנו חיים בכאבים ובאלמנות חיות. אולם למעשה בזמן הטוב אנו שמחים, כי היות שאדם רוצה להחליץ מהצרות ומהכאבים שלו הוא לא זוכר שהצדיק הוא רק סיבה, והוא עושה אותו אליל, ורודף אחריו יומם ולילה, לא קשה לו לבוא אליו בלילה, ולא קשה לו לשבת אצלו ביום ולהזניח את הפרנסה שלו, הכל בגלל שיש לו אינטרס של חלומות של ישועה שהוא הולך ומשיג אצלו. והוא שוכח שאת כל הישועות לא הצדיק נותן לו, רק הרבש"ע שולח לו סיבה באמצעות הצדיק כדי שיזכור שיש 'אחד' שהוא הנותן את הכל, וכדי שבאותו זמן שהוא מצפה לישועה בעזרת הצדיק לא יחיה באינטרס שלו שעבורו הוא רודף אחריו, רק באותו זמן הוא יחיה בדביקות, מתוך שיבין: איך בשר ודם יכול לתת כזו ישועה? ומזה - "אחזה אלוקה", מוכרחים להאמין שיש 'אחד' שהכל סיבה ממנו.

אבל דרכו של אדם שאם היתה לו ישועה הוא רודף אחרי הטבע, דהיינו אחרי האדם שהיה סיבה עבורו וגם אם הוא אומר "הרבש"ע יעזור" הוא לא זוכר אז מהרבש"ע, והראיה, שבזמן שהאינטרס שלו בצדיק פסק, והוא מונח בכאבים העמוקים שלו, הוא שוכח את כל הידידות, ואת הזמנים הטובים של האינטרסים, ולא זוכר לשאוב מהזמנים הטובים שהיו לו, לזמנים הקשים. ומזה נצמח פירוד לבבות. הוא לא לקח דוגמא

מדור המדבר, שגם בזמנים הכי קשים זכרו את "מישרים אהבך", את בית הים וקריעת ים סוף; ולא לקח דוגמא מדוד ויהונתן שהיה ביניהם אהבה שאינה תלויה בדבר שאינה בטילה עולמית, משום שגם בשעה שהיה להם הנאה זה מזה וחיו במצב של אינטרסים, הם היו מקושרים אל השורש; דהיינו: דוד לא שכח שזה לא יהונתן, ויהונתן לא שכח שזה לא דוד, כל אחד זכר שהשני הוא בשר ודם ואינו יכול להראות ניסים כאלו, ו"מבשרי - אחזה אלוקה" שהתשועה היא לא מדוד ולא מיהונתן. וכך הם היו מקושרים אל סיבת כל הסיבות. ולכן גם כשהיתה ירידה, למשל שאחד ביקש מהשני דבר מה שהוא חפץ, והיה בטוח בידידות ביניהם שיתן לו, והשני סבר שזה לא טוב עבורו ולא נתן - לא נהיה ביניהם פירוד. לפעמים בשעת הידידות הכי גדולה יש דברים שצריך לקחת מן האדם ולא לתת לו, כי זה לא טוב עבורו. ואם כי באותו זמן שהידידות פורחת לא אכפת לו שאין לו את הדבר ההוא, אולם אח"כ כאשר הידידות נחלשת נשאר לו הרושם שהידיד הזה קלקל לו את החיים, והוא שוכח איך מתבקש ממנו לנהוג - שכמו שבזמן האהבה הגדולה היה לו כ"כ טוב שגם את הכאב הזה הוא קיבל באהבה ולא ראה בו כאב, כך גם צריך להיות אח"כ כאשר האינטרסים כבר לא פעילים.

רק היות שהאדם מחפש רק אינטרסים, הוא שוכח שיש רבש"ע; ושוכח את בית הים, וקריעת ים סוף; ושוכח הכל. הוא זוכר רק את הנחשים והעקרבים - שהוא רצה שגם הם יתהפכו לביות הים ולא עלתה בידו, ואינו מבין שכמו שקריעת ים סוף וביות הים לא

אותנו ורצית בנו", ואם כן אין מקום לשאלות איך הרבש"ע מנהיג את העולם שלו, ועל כן הוא סתם את פיו של שרו של מצרים שקטרג ולא ענה לו כלל. וכמו כן יהיה כאשר תהיה הגאולה השלימה יכימי צאתך מארץ מצרים, הרבש"ע יבחר בנו - "אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית בנו" - ואז כל הניצוצות יתלקטו ויתאחדו, וכל הנידחים שנתפזרו ונדחו יבואו ויתאחדו, ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו. ביום ההוא יראו שכל האינטרסים היו הקב"ה. אבל אנו מאד נתבייש, בגלל שנצטרך לאכול נהמא דכיסופא.

לכן בעולם הזה הוא בחינת י-ה, שצריך לקבל את הדין באהבה, כי הכל הוא מאב הרחמן שבחר בנו מכל העמים. צריך רק לבקש מהרבש"ע שנעמוד בנסיון - "רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו". תזכה אותנו שנשאר אגודים יחד, ושלא יהיה פירוד בינינו. שלא נחיה באהבה שתלויה בדבר. וכשתהיה התגלות אלקית על כל העולם, כשיכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון, אז השליט יהיה ו-ה - הצדיק אמת, והוא ישפוט כל אחד ברחמים. אם אנו נחיה באהבה שאינה תלויה בדבר אינה בטלה, מתוך הכרה שהכל זה הקב"ה, ובשעת הדין נחיה כמו שחיינו כאשר היה אינטרסים, וכמו שבזמן שהיה לו תועלת והנאה הוא קיבל הכל בסבר פנים יפות, כך צריך לקבל גם מתי שנראה לו הפוך. כי גם הטוב וגם הפכו מאת ה' היתה זאת, ולכן היא נפלאה בעינינו. המשך יבוא א"ה

היו ע"פ דרך הטבע, גם הנחשים והעקרבים שיש לו גם זה לא דרך הטבע. והסיבה לשכחה זו היא, היות שבקריעת ים סוף וביות הים הוא חי באינטרסים ולא שם לב שזה לא דרך הטבע, לכן כשנגמר המצב של ביות הים וקריעת ים סוף הוא שכח הכל, ורק זוכר שמנעו ממנו טובה. הוא שכח שכל האהבה שהיתה בתחילה לא היתה תלויה בדבר, כי מאת ה' היתה זאת, והתועלת היא רק סיבה מאת ה' - והוא רדף אחר האדם. האדם הוא רק סיבה, וסיבה זה לא נצח, יש רק אחד שהוא נצח.

רק כאשר הרבש"ע יגאל אותנו אז יכירו כולם את הו-ה, דהיינו שכל האינטרסים שרדפו אחריהם היו רק סיבה מאת ה'. אף אדם לא יכול לתת כלום, ואם הוא נותן זה רק סיבה מאת ה', (ויכול להיות שבגלל שהוא פגם הרבה וקלקל את הנשמות נתנו לו לתקן אותם, או מחמת טעמים אחרים), אבל מכל מקום האדם הזה שהרבש"ע נותן דרכו הוא תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם. ובגלל שהוא שוכח שהצינור הזה הוא חרפת אדם ובזוי עם, הוא חושב שהצדיק הזה הוא הבורא.

- 1 -

לכן עכשיו בעולם הזה השליט הוא י-ה, דין, והעבודה היא לקבל את הכל באהבה. בגלל שהרבש"ע לא נוקם ומעניש, וגם את הדין הוא נותן ברחמים. לכן בשעה שהוא נותן לאדם יסורים אסור לו לשכוח את הגזרי ים סוף, ועליו ליזכר שלמרות שהיה אז קטרוג 'הללו עובדי ע"ז והללו עובדי ע"ז' הרבש"ע העביר אותנו בין גזרי ים סוף והטביע את המצרים בגלל ש"אתה בחרתנו מכל העמים אהבת

מעם לשבת הגדול משום ששבת זו משביתה את גאותו וגדולתו הבלתי כשרה של האדם, מלשון והשבת
 היה רעה מן הארץ וכו'. והשבת מרוממת את האדם כך שהוא מתחיל להרגיש באפסיותו.

(מענה של תורה)

עוד מעם שנקרא שבת הגדול, כי בהכנות לפסח כולם עסוקים בהשתדלות להוציא את החמץ ולהכניס
 את המצה. גם שבת הגדול עוזר למשוך את האדם מעבודה וזה שבו שנאמר והיה ביום ההוא יתקע
 בשופר גדול ובאו האובדים וכו' והנדרחים וכו'. לכן נקרא שבת הגדול.

(שיח שרפי קודש)

עוד מעם שנקרא שבת הגדול. דהנה ידוע שבכל המועדים והאירועים שיחולו באמצע השבוע יש
 התעוררות קדושתם בשבת שלפניהם. והנה ידוע שהתעוררות של פסח הוא כח הדבור בספור
 זכירת יציאת מצרים היינו לחמשה מוצאות הפה. נמצא שבשבת הגדול כבר היה עליה לחמשה מוצאות
 הפה לכן נקרא שבת הגדול "הא" גדול כנ"ל.

(מהרצ"ה הכהן מרומנוב זצ"ל)

אמרו חז"ל אפילו עני שבישראל לא יאכל עד שייסב, כי בכל דור יש פירוש על יציאת מצרים המותאמת
 לכל אדם, נמצא שלכל אדם יש נקודה של חירות. בנקודה זו זוכה לפרש את ספור יציאת מצרים.
 אך כיון שהספור בא מהבירור שמברר בעצמו לכן אפילו עני שבישראל צריך ההסבה כדי שיברר את
 היציאת מצרים שלו.

(ע"פ אמרי אמת)

ליל הסדר! אין הנסים במקרה אלא שיש סדר לנסים ולכן נקראת סעודת ליל פסח - סדר.

(שם משמואל בשם מהר"ל)

מצה לשון ריב. ממרת האדם לסלק את ההתנשאות שגורם לריב, הכוונה לחמץ דאיתא בגאווה אין אני
 והוא יכולין לדור במדור אחד.

(חדושי הרי"ם)

מתחיל בגנות ומסיים בשבת, היינו שהשי"ת הראה להם איך הם משוקעים בתהומות, ואז התחילו להתחנן
 להשי"ת בכל לבבם שיצאו ממצרים, התפלה הזאת היא הגאולה האמיתית.

(שיח שרפי קודש)

זכר עשה לנפלאותיו חנון ורחום ה'. מה שהשאר הקב"ה לדורות זכר לכל נפלאותיו שעשה לנו בכל
 העתים. הוא כי כשמגיע אותו זמן מתעורר אותו ניצוץ כאלו הנם נעשה עתה. וזהו ממעם כי חנון
 ורחום ה'. אשר ריחם על שפלים כערכנו פן לא נזכה לנפלאותיו. ע"כ יתנוצץ בנו הניצוץ שהיה מאז.

(רבי בונים מפשיסחא)

בעזה"ש"ת תתקיים נסיעה למירון ביום שני י"ז ניסן ב' דחזה"מ פסח
 בשעה 12.00 בצהריים, היציאה מרח' החשמונאים

שהשמחה במעונם

הר"ר אהרן שניצור ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

הבה"ח מאיר כהן לאירוסיו

משפ' כהן לאירוסיו הבן

לעילוי נשמת

הר"ר אריה מרדכי בן הר"ר שאול יצחק ז"ל נלב"ע ז' ניסן
 הר"ר אפרים זושא בן הר"ר שאול ז"ל נלב"ע ז' ניסן
 ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

י"ל ע"י
 מערכת התברות
 דה/ עדי 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 ☎

ת.ד. 5080

ירושלים 91050